

HALİL DÜLGÂR

Otel Odasında Bir Güneş Battı

19 Mart 1960. Gece yarısı, saat 02.00 sıraları...

Ateşler içinde yanan biri var. Ömür boyu yangınların ortasında çırpınmış durmuştu zaten. Alevlerin elinden almak için gençliği, yüreğiyle beraber kaç kereler yanmıştı; sürgünlerde, zindanlarda. Aşırı dozda zehirler kavururken bedenini, insanlığa panzehir yetiştirmek için yanmış tutuşmuştu...

Yüreğindeki yangın Anadolu'ya yayılmış, karanlığı cehennemim dibine atmış, ortalığı nur kaplamıştı. Her yer pürnur olmuştu. Lâkin Onun ızdırap ateşi yanmaya devam ediyordu.

Yine yanıyordu...Vuslat şerbeti ancak söndürebilirdi içindeki volkanı. "Gideceğiz!" diyordu, başka bir şey demiyordu. Belli ki İlâhi Davet gelmişti semadan... Kırk derece ateşle yanan vücudu yarı baygın haldeyken arada bir ağzından tek kelime çıkıyor: "Gideceğiz!...."

Canlarından aziz bildikleri, ruhlarını tereddütsüz feda edecekleri, sevgili Üstadlarına bakan Tahiri Mutlu, Zübeyir Gündüzalp, Bayram Yüksel ve Hüsnü Bayram "Üstadım nereye gideceğiz?" diye sorduklarında, "Urfa" diyebilmiş, ateşini söndürmek için Urfa'yı seçmişti, asrın yangınlarını söndüren adam...

20 Mart 1960. Sabah saat 09.00...

Radyolarda farfaralı bir şekilde "*Said Nursi'nin Emirdağ veya Isparta'da oturması tavsiye edilir*" diye okunan hükümet bildirisine rağmen, Anadolu'yu aydınlatmak için güneşin doğduğu ilk saatlerde; gönüller ülkesininin karanlıktan kurtarıcısı, ahir zamanda ki insanlık âleminin güneşi Bediüzzaman Said Nursi, Urfa ufuklarında gurub etme hazırlığı içindeydi.

Birazdan Isparta'dan ayrılacaktı. Vefalı evsahibi Fitnat Hanımla vedalaşıyordu:

"Hemşirem, Allah'a ismarladık. Bana dua et, çok rahatsızım..."

Fitnat Hanım, geride kalan Tahiri Mutlu'ya gözlerinden yaşlar dökülürken, "*Bu sefer ben Üstad'dan şüphelendim. Vallahi yerini aramaya gidiyor!...*" derken, gelmekte olan büyük bir acı tufanını haber veriyordu.

Yağmur başlamıştı, sema ağlıyordu hüngür hüngür... Isparta ağlıyor, Barla ağlıyor, Çamdağı ağlıyor, ağlıyordu her şey aziz misafirin ardından. Bir elîm ayrılıktı

yaşanan...

Polisler evi basmış, evde nöbetçi kalan Tahiri Mutlu'yu Emniyet Müdürlüğüne götürmüşler, "*Said Nursi nereye gitti?*" sorgusuna çekmişler, saatlerce. Telgraflar, telefonlar panik içinde... Ebediyet yolcusunu geri döndürme çabaları, anlamsız çırpınışları yaşıyorlardı, bir daha da yaşamayacaklardı.

İşte gidiyordu... Memleketi karıştırmadı, ıslah etti... Yıkmadı, tamir etti. Asayişin, emniyetin muhafızı binlerce (şimdi milyonlarca) münevver insan yetiştirdi. İsyancıları bastırdı, akacak kandan sellere "Hayır!" dedi, birlik ve beraberliği ders verdi, ihtilâfa yaşama hakkı tanımadı. İftiralar, hakaretler, yalan propagandalar nerede? Hepsi yerin dibine battı... İşte sessiz sedasız gidiyor, hiçbir zaman gözünün ucuyla dahi bakmadığı dünyayı da, saltanatı da, siyaseti de arkasına atarak...

Heyhat yine de hükümet peşinde, yine de emniyet arkasında. Evham yine Ağrı Dağı'nı aşmış...

Urfa istikametli araba, Eğirdir'den geçerken semanın hüznü bir kat daha artıyor, yağmur çok şiddetli. Eğirdir Polis Karakolunun önünden geçerken, yağmurun şiddetinden içeri giren polisler Üstadın arabasını görememişlerdi.

Şarkikaraağaç'a varmadan arabanın plâkası çamurla kapanıyor, tanınmasın diye... Şarkikaraağaç'ı biraz geçince Bediüzzaman biraz iyileşir gibi oluyor, bir çeşmeden abdest alıp, bir taşın üzerinde öğle namazını kılıyor. Henüz Konya'ya gelmeden evradlarını, dualarını bitirmişken, hastalık yeniden kendini gösteriyor, Bediüzzaman konuşamayacak derecede ağır hastadır.

Konya'ya yaklaşırken İftar vakti de yaklaşmıştı. Bir bakkaldan zeytin ve peynir alınır ama nafile. Şiddetli bir hastalığın pençesinde olan vücudun sahibi, "Evlâtlarım ben çok hastayım, benim yerime siz yeyin" diyordu.

"*Nurcuların kökünü kazıyacağım!..*" diyen bedbaht bir valinin idare ettiği Konya'dan geçerken, hava sahifesine AyetÜ'l-Kürsüler yazılıyordu, Zübeyir Gündüzalp, Bayram Yüksel ve Hüsnü Bayram'ın nefesleriyle.

Ve Bediüzzaman endişe içindeki talebelerini ferahlandırır, tekrar tekrar söylediği şu sözleriyle:

"Evlâtlarım siz hiç merak etmeyiniz. Risale-i Nur; disizlerin, masonların belini kırmıştır. Risale-i Nur daima galiptir. Siz hiç merak etmeyin..."

21 Mart Pazartesi. Sabahın erken saatleri, saat 07.30.

Bediüzzaman Gaziantep'te. Bütün Anadolu'da olduğu gibi, Gaziantep'te de gökten çamur yağıyor, âdeta semavat kanlı gözyaşlarını döküyordu. Ayrılığın acısı kaplamıştı her yanı, Bediüzzaman'ın vedası ciğerlerini sızlatmıştı kâinatın. Âyetin

işaretiyle sabittir ki; ehl-i imanın dünyadan gitmesiyle, semavat ve zemin onun üstüne ağırdı. Giden ehl-i imanın imamı, ahir zamanın müceddidi, kıyamete kadar gelecek asırların ıslah edicisi Bediüzzaman'dı ve mevcudat matem tutuyor, çamur yağıyordu Anadolu'ya...

Nihayet saat 11.00'de menzile varmıştı, Halilürrahman'ın manevi huzurundaydı artık. Urfa'dan çıkacaktı ebedi yolculuğuna, Urfa'dan Hakka yürüyecek, Urfa'dan geçecekti vuslat iklimine.

Ve Bediüzzaman, talebesi Abdullah Yeğin'in tavsiyesiyle İpek Palas Otelindedir. Üçüncü kat, 27 numaralı odada, bir otelde son günlerini yaşayacaktır. Etrafında Avrupa'dan getirilmiş doktorlar yok, son sistem cihazlarla donatılmış bir uçakla modern bir hastahaneye sevkinin de beklemiyor.

Dinsizliğin kudurduğu, bütün yeryüzüne kan kusturduğu bir zamanda geldi, bir talebesinin *"Biz yazıyoruz, biz okuyoruz. Üstad bu zahmeti niye çekiyor?"* diye düşündüğünü hissedip, **"Kardaşım ben bunları dünyaya okutturacağım!"** diyerek dağlarda, kırlarda yazdığı Risale-i Nurlarla küfrün belini kırdı; herkesin *"bundan daha beteri olmaz!"* dediği kıyametin kopmasının beklendiği karanlık devirde, çoraklaşmış gönüllere ümit tohumları ekti; Nurlu eserlerinde dünyayı dahi cennete çevirmenin sırlarını açıkladı, insanlığı bunalımdan kurtardı; iman hakikatlerine, görürcesine iman ettirecek tesirde delilli, bürhanlı, iki kere iki dört katıyyetinde iman derslerini neşretti, milyarlar sene olan ebedi hayatların kaybedilmesine mani oldu, her talebesine cennetin anahtarı olan tahkiki imanı verdi; Allah, Peygamber, ahiret imanını kalplere nakış nakış işlediği gibi vatan, millet sevdalısı tertemiz bir nesil yetiştirdi...

Ve bu memleket için bir güneş olan Bediüzzaman bir otel odasında batmayı bekliyordu. Avuçlarımıza kanlı yaşlar döküp, ağlasak israf olmaz...

Ne tarif edilmez bir garipliktir ki, ahiret semasına şahlanmış vücudunu yere çekiştirme, incitme faaliyetleri had safhada... Otele hemen iki sivil polis memuru gelir *"Şoför nerede? Hazırlanın gideceksiniz."* diyen. Ardından on-onbir polis memuru daha gelir ve bir kısmı Bediüzzaman'ın odasına girerek şu tebliğatta bulunur:

"İçişleri Bakanı Namık Gedik'in emri var. Derhal Isparta'ya dönmeniz lâzım!"

Bediüzzaman bu tavır karşısında şaşkındır, der ki:

"Acaip! Ben buraya ölmeye gelmişim, belki de öleceğim. Siz benim halimi görüyorsunuz, siz beni müdafaa edin..."

Zübeyir Gündüzalp ve Hüsnü Bayram emniyete götürülmüş ve sorgu-sual başlamış, sorularına Zübeyir Gündüzalp cevap vermektedir:

“Niçin geldiniz buraya? Kimden izin aldınız?”

“Biz Üstadımıza tabiyiz. Biz taş gibiyiz, camidiz. Üstad vurur, biz yuvarlanır gideriz. O nereye derse biz o tarafa gideriz.”

“Yaman Üstadınız var. Ona söyleyin, yukarıdan, vekâletten kati emir var. Hemen Urfa’dan çıkacaksınız. Doğru geldiğiniz yere. Kendi arabanızla gidemezseniz, size ambulans vereceğiz!”

“Efendim! Hastalığı şiddetlidir. Tekrar yirmi 24 saatlik yol zahmetine katlanması imkansızdır. Biz Üstadımıza müdahale edemeyiz, zaten bitkin haldedir.”

“Buraya nasıl kalkıp geldiyse, öyle gidecek. Bizzat Vekil Bey’den gelen emir katidir. Hemen Urfa’dan çıkacaksınız!”

“Biz hiç müdahale edemeyiz. Gelin siz söyleyin. Durumu arz edin. Bize “gidelim” derse biz de gideriz. Biz kendisine hiçbir şey söyleyemeyiz. Sizin emrinizi de biz Ona tebliğ edemeyiz.”

Emniyet Müdürü ve memurlar hiddete gelmiş;

“Ne demek öyle? Siz Ona en küçük bir şey de mi söylüyemezsiniz?” diye bağıyorlar.

“Evet efendim, söyleyemeyiz. Üstadımız ne derse harfiyyen yaparız.”

“Ben amirlerime bağlıyım. Derhal iki saat içinde burayı terk edeceksiniz, doğru Isparta’ya gideceksiniz.”

Bu sırada Emniyet Müdürlüğüne koşa koşa gelen biri var. D.P. İl Başkanı Mehmet Hatipoğlu’dur o kişi. Bediüzzaman’ın Urfa’dan çıkarılacağı haberini alınca soluğu Emniyet müdürünün yanında alır ve çok sert konuşur:

“Ne oluyor? Eğer Bediüzzaman Hazretlerini buradan bir yere çıkarırsanız, karşınızda beni bulursunuz. Bir kılına halel gelmeyeceği gibi, buradan bir adım bile attıramazsınız. O bizim misafirimizdir.”

“Efendim, üstten, vekâletten emir var, derhal geldiği yere dönecek.”

“Nasıl döner yahu? Adamcağız şiddetli hasta, kıpırdanacak halde değil. Çok muhterem bir Zâttır. Misafir olarak buraya gelmiş, Tanrı misafiridir. Bu kadar tazyike lüzum yok.”

“Efendim! Ankara’dan gelen emir çok şiddetlidir ve kat’idir. Derhal dönmesi icap eder.”

Sinirlerine hakim olamayan Mehmet Hatipoğlu galeyana gelmiştir, tabancasını masaya dayar...

Otel çevresinde de tansiyon oldukça yüksektir. 5.000 kişi Bediüzzaman'ın Urfa'dan gönderilmesine mani olmak için toplanmıştır. Mehmet Hatipoğlu, seyahata mani hastalığı olduğuna dair rapor vermesi için, hükümet doktorunu otele getirir, Bediüzzamanı muayene eden doktor şöyle der:

"Siz ne cesaretle buraya geldiniz? Kırk derece ateşi var. Yarın 09.00'da gelin, bu Zâta heyet raporu verelim. Bu haliyle bir yere gidemez!"

22 Mart 1960. Bediüzzaman artık son nefeslerini tüketmektedir. Hâl böyleyken Emniyet Müdürü bizzat gelerek;

"Yukarıdan kat'i emir var, mutlaka Isparta'ya dönmeniz icap eder" diye tebliğatta bulununca, Bediüzzaman şu cevabı verir:

"Ben şimdi hayatımın son dakikalarını geçiriyorum. Belki de burada öleceğim. Siz benim suyumu hazırlamakla mükellefsiniz. Amirlerinize bildiriniz."

Emniyet Amiri ve polisler gayelerine ulaşamamanın verdiği rahatsızlıkla oteli terk ederlerken, aynı gün Urfa'dan Ankara'ya yağmur gibi telgraf yağıyordu, Bediüzzaman Urfa'dan çıkarılmasın diye.

Ve sevenleri akşama kadar ziyaretine geliyor, uzun kuyruklar oluşuyor, 27 numaralı odanın önünde. Üstad hepsini sırayla kabul ediyor, âdeta âlem-i İslâm namına onlarla vedalaşır gibi...

Güneş batmıştı gece yarısı olmuştu... Saat, 03.00 sahur vakti...

Otel odasında bir güneş battı...

Güneşin imrendiği; gönülleri, yüreklerin derinliklerini, duyguları aydınlatan bir güneş battı...

Güneşin ışıktan ellerinin ulaşamadığı, cehalet karanlığını yok eden güneş battı...

Güneşin uzanamadığı, küfür karanlığını öldüren güneş battı...

Ne kadar karanlık varsa kan ağlatan, hatta şeytan denilen karanlığı da "*eynel mefer-nereye kaçayım*" dedirten güneş battı...

Güneş, Onun kadar yakamadı gönül evlerini...

Güneş, tutuşturamadı aşk ateşini... O güneş gibi...

O güneş şefkat şuasıyla boyadı baktığı, dokunduğu her şeyi...

O güneşin karşısında buzdan dağlar eridi; bir bakışı, bir sözü, bir ışığıyla...

Güneşin imrendiği, belki de tebrik ettiği o güneş; Urfa'da İpek Palas Otelinde 27 numaralı odada battı...

"Hoş geldin, safa geldin, diyeceğim" dediği Azrail'in refakatinde ruhu ebed alemlerine kanat çırpıtı Bediüzzaman Said Nursi'nin. Tarih: 23 Mart 1960 Çarşamba.

"Sürgündeki Nur" artık sürgün değil... Ama Nur'unu götürmedi giderken. Risale-i Nuru bıraktı bizlere...

Ebedi âlemde, O güneşin nurundan istifade etmek, Güneşler güneşi Hz.Muhammed'in (a.s.m.) şefaatine o güneşin ışığı sayesinde mazhar olmak için Risale-i Nuru bıraktı, başka da bir şey bırakmadı...*

Bediüzzaman Said Nursi'nin ruhu için el-Fatiha...

***Not:** 23 Mart 1960'da Urfa'da vefat eden Bediüzzaman Said Nursi'den geriye şu eşyalar kalmıştır:

"Bir çift lastik ayakkabı, bir sepet içinde çaydanlık, sefer taşı, çarşaf, mendil, bohça, çamaşır, bir havlu, bir dua kitabı, eski yazı takvim, iki kalem ve bir kırık gözlük..."

Bambaşka Bir İnsan, Bir Başka Üstad'dı.

Bediüzzamandı, zamanın eşsiz güzelliği, Koca asır içinde ona denk kimse yoktu. Ama o sıradan insanların içinde sıradan biri gibi yaşadı.

Talebelerine "Kardeşlerim" diye hitap ediyor, "Ben sizin ders arkadaşınızım!" diyordu. Benlik, enaniyet, şan-şereften, makam kazanmaktan öldürücü zehir gibi kaçındı, hürmet istemedi "Zaman hürmet zamanı değil, hizmet zamanıdır." dedi.

Mahviyet caddesinden, kibir çıkmazlarına sapmadı, tevazu semasının sultanlarındandı. "Lezzetli üzüm salkımlarının hasiyeti kuru çubuğunda aranılmaz!" diyerek nazarları Risale-i Nur'a, iman hakikatlerine çevirdi... Kendine makam verenlere hiddet etti, ihlas-ı etemm, tevazuyu mutlak istikametli yaşadı...

Risale-i Nur'un ilk talebelerinden Yüzbaşı Re'fet Barutçu anlatıyor:

"Hüsrev Altınbaşak ile birlikte Nur risalelerini yazarak çoğaltıyorduk. Üstad üst odada idi. Bir ara kapı tıkırdadı ve açıldı. Birde ne görelim. Üstad hazretleri elindeki bir çay tepsisinde iki bardak çayla içeri girdi. Biz heyecan ve mahcubiyetle: "Aman Üstadım!" diye fırlayıp elinden tepsiyi almak istedik **"Yo, yo ben size hizmet etmeye mecburum!"** dedi. Aman Yarabbi birde mecburiyet ekliyor. Bu ne tevazu,

bu ne nezaket...”

Kibir; kalbin kiri, gurur; pasıdır, Büyük görünmek, küçüklüğün alâmetidir. Tevazu; karakter kalitesi, ruhun süsüdür. Küçük görünmek ise, büyüklüğün alâmetidir... Elbette Bediüzzaman misüllü bir Zât tekebbüre tenezzül etmeyecekti...

Tevazunun arşındaki bu büyük Zât hakkında yine Re’fet Barutçu şu hatırasını anlatıyor:

“Kur’an hakikatlerini okuyor ve yazıyorduk. Çok istifade ediyorduk. Bu istifademizi ifade için bir gün kendisine *“Biz sizi bulmasaydık ne yapardık Üstadım?”* dedik. O yine yüksek tevazuundan bize cevaben: **“Ben sizi bulmasaydım ne yapardım? Siz beni bulduğunuza, bir sevinseniz, ben sizi bulduğuma bin sevinmeliyim!”** diyordu.

Eskişehir Hapishanesinde fikhî meselelerde kendisine sual sorulduğunda, ilimde emsalsiz olan Bediüzzaman, Ahmet Hamdi Okur’u göstererek *“içimizde müftü efendi var; o varken fetva vermek bana düşmez”* diyordu.

Bediüzzaman kırlarda karşılaştığı çingenelerle de ilgilenmiş, onların da gönlüne girmiş müstesna bir Zât. Onları görünce yolunu değiştirmemiş, nurlu irşadlarından mahrum bırakmamış, *“Siz dünyanın fani olduğunuzu anladığınızdan basit yerlerde oturuyorsunuz. Sizlerde göçebe olduğunuzdan dolayı benim meslektaşım sayılırsınız!”* demişti...

Ali Ulvi Kurucu mühim bir hakikatın tesbitini Tarihçe-i Hayat’ın Ön sözünde şöyle yapmaktadır:

“Her hangi bir iklimde zuhur eden bir ıslahatçının mahiyet ve hakikatını, sadakat ve samimiyetini gösteren en gerçek miyar (ayna), dâvâsını ilâna başladığı ilk günlerde, muzaffer olduğu son günler arasında ferdî ve içtimaî, uzvî ve ruhî hayatında vücuda gelen değişiklik farklarıdır, derler.

Mesela: O adam ilk günlerde mütevazi, ali cenap, feragat ve mahviyetkâr, hulâsa; bütün ahlak ve fazilet bakımından cidden örnek olan gayet temiz ve son derece mümtaz bir şahsiyetti. Bakalım cihadında muzaffer olup hislerde, emellerde, gönüllerde yer tuttuktan sonra yine o eski temiz ve örnek halinde kalabilmiş mi? Yoksa zafer neş’esiyle bir çok büyük sanılan kimseler gibi, yere göğe sığmaz mı olmuş?”

Yıl 1952. Bediüzzaman *“Ölsün, gitsin, diye dağlarla çevrili Isparta’nın ücra bir köşesi Barla’ya atıldığı, yalnızlık, kimsesizlik, gariplik acısını çektiği yılları geride bırakmış, hakikat güneş gibi tulû etmiş halkın her kesiminden insanlar dâvâsına sahip çıkmış, bir zaman iman dâvâsında tek başınayken etrafını binlerce Nur’un fedaileri, genç Saidler sarmış ama O; tevazusundan hiçbir şey kaybetmemiş, dine yaptığı büyük hizmetleri kendine nispet etmemiş, ne sözünde ne halinde en küçük bir değişme*

görülmemiştir...

Bediüzzaman Gençlik Rehberi davası için İstanbul Mahkemesinde bulunuyordu. Binlerce insan kalabalığı büyük bir izdiham, Asrın Kur'an Dellalına şahit olmak üzere mahkemenin bulunduğu bölgeyi mahşer yerine çevirmişti. Üstad yanındaki talebesi Hayrullah Lim'e soruyor: **"Bu kadar insan burada niye toplanmışlar?"** Hayrullah Lim ise pür heyecan, *"Efendim bu insanlar sizi görmeye gelmişler, sizin için gelmişler!"* diye cevap verir. Bediüzzaman ise sanki hiçbir şey yokmuş gibi gayet sakin bir eda ile **"Acaib!"** demiş ve yürümeye devam etmiştir...

İşte Bediüzzaman, tam kamil bir insan-ı küll....

Olmamış, eğreti duran, gayri fitri hiçbir hali yok...

Eserleriyle Bediüzzaman olduğu gibi, hayatıyla da Bediüzzaman....

Bediüzzaman'ın Gönül Dünyasına Seyahat Etmek

Halk Partisinin dini yıkmak için çalıştığı karanlık, kapkaranlık günler. Dört kıta yedi iklimde Kur'anın bayraktarlığını yapan şanlı ecdadın izlerini silmek, din adına ne varsa tahrip etmek için şer faaliyetlerin tatbik edildiği talihsiz bir zaman.

Kastamonu'da yol çalışması, park yapılması bahanesiyle; tekkeler, türbeler, mübarek dergahlar kendilerini yıkılmaktan kurtaramıyorlar. Bu bedbahtlığa imza atan kişinin adı: Vali Avni Doğan.

Tarikat hizmetiyle, yıllarca Ümmet-i Muhammedi fazilet ve kemalât vadilerine kamçılayıp kâmil mü'min olmalarına çalışan bir mübarek aileye mensup Hilmi Sema Bey'in bu yapılanlar karşısında, çoktan sabrı tükenmiş, bıçak kemiğe dayanmıştı. Ve Hilmi Bey kararını vermişti, Avni Doğan'ı öldürecek, artık ona "dur!" diyecekti.

Silahını temin etmiş, bu düşünceler içinde çarşıda yürürken yolu Bediüzzaman'ın kaldığı, altı odunluk üstü iki odalı evin önüne düşer. Hayatındaki büyük bir değişimin başlangıcını yaşadığının farkında değildir. *Bediüzzaman onu çağırmış, yazması için Tahmidîye Duasını vermişti.* O gece sabaha kadar o kudsî dua mecmuasını yazan Hilmi Bey, noktayı koyduğunda değil adam öldürmek, bir karıncaya bile zarar verecek halde değildi. Duanın tesiriyle valiyi öldürmekten vazgeçmiş, Bediüzzaman'ın şefkat cazibesine kapılmıştı artık.

Bir devlet adamını öldürmekten Bediüzzaman Hazretlerinin himmetiyle kılpayı kurtulan Hilmi Bey, sırf isminin benzerliğinden bir başka devlet adamının zarar görmesine mani oluyordu.

Zamanın İçişleri Bakanı ve sonraları Halk Partisi Genel Sekreteri olan Hilmi Uran, âdeta Hilmi Sema Bey'in şefaatiyle Bediüzzaman'ın bedduasından kurtuluyordu. Bediüzzaman adı geçen devlet adamına yazdığı mektuplardan birinde *"Zulmen*

bütün hukuk-u medeniyeden ve insaniyeden ve yaşamak hakkından mahrum edilen Said Nursi” şeklinde imza atıyor, bir başka mektubunda da ona şöyle diyordu:

“Hilmi Bey! Tâliin var. Ben hapiste ve burada iken hakkımda seni merhametsiz gördüm. Ne vakit hiddet ettim, bedduayı niyet ettim, Hilmi Bey namında benim bir kardeşim ve Nur'un has bir şakirdini her vakit hayırlı duamda ismiyle zikrettiğimden, sana beddua niyet ederken, bu hayırlı duaya mazhar Hilmi Bey ismi âdeta şefaatçi oldu, beni men'etti; ben de, o niyetten vazgeçtim.”

Ne ince ruh... Ne güzel bir gönül... Ne yüce bir insan...

Hilmi adındaki bir talebesine hürmeten, bedduaya müstehak bir başka Hilmi'yi affeden; Ruslara esir düştüğünde Kosturma'da kaldığı günlerde iki ihtiyar Tatar kadınların yardımlarından dolayı, kendisine zehir veren Afyon Savcısı Tatar olduğu için hakkını helâl eden, “Cehennem azaplarını çekeceğimi bilsem ondan hak talep etmeyeceğim” diyen; ısınmadığı için boşaltılan 60 kişilik koğuşa tek başına atıldığında, zulmün her türlüşünü yaşadığı için, tahammül edecek hali kalmayınca ellerini kaldırıp, sebep olan savcıya beddua edip, ahı arşı titreteceği sırada, dışarıda oynamakta olan üç yaşındaki kız çocuğunun savcının kızı olduğunu anlayınca ellerini indiren şefkat kahramanı Aziz Üstad; bir günde arabada giderken, yol kenarında bekleyen subaylara iki eliyle selâm verince, onlar süratle yüzlerini çevirirler. Bu soğuk harekete karşı O büyük insan; kalbi husumet denilen duyguyu tatmamış o muhabbet fedaisi; bu seferde arabanın arka camından, onların yüzlerine tebessüm ederek selâmlamaya devam ediyordu.

Talebelerinden Abdullah Yeğın anlatıyor:

“Emirdağ'da Samsun Mahkemesi için rapor almak icap etmişti. Oranın hükümet tabibini halk mason biliyordu. Hem de bu doktor Üstad'ın aleyhindeydi. Rapor vermesi de ihtimalden değildi. Öyle iken, Üstad onun müracaatını kabul etti ve doktoru eve davet ettik. Üstad'ın hakikaten hasta olduğunu, bir görüşmek iyi olacağını, daha ne söylendi bilmiyorum. Üstadımız yatıyordu. Doktor geldi. Onunla bir müddet yalnız görüştü. Sonradan öğrendiğimize göre, ona Üstadımız, başına neler geldiğini, esas gayesinin ne olduğunu anlatmış. Hakikaten hasta olduğunu, rapor alması lâzım geldiğini söylüyor ve diyor ki:

“Sen bana rapor verme, Eskişehir'e havale et. Sana bir zarar gelmesin!..” diyor. Ve Hücetü'z-Zehra kitabını vererek, namaz kılmasını tavsiye ediyor. Doktor evden çıkarken;

“Biz Hoca Efendiyi bilememişiz, hakikaten tanıyamamışız!.. Şimdi namaz kılmakla borçlandım.” diyerek gitmişti.”

Bediüzzaman Denizli'deyken yanına Haydar Özarıslan isimli bir sara hastasını getirirler ve muska yazmasını teklif ederler.

Bediüzzaman, **“Biz muska vesaire yapmayız. Yalnız ben sana dua edeyim, sen de bu duaya “amin” de. Belki Allah şifa verir.”** der ve ellerini açarak şu duayı yapar:

“Ya Rabbi! Bu kulun zayıf, dayanamıyor. Bunun hastalığını bana ver. Bu adama şifa ver!”

Bu duadan sonra o hastada saranın eseri kalmaz, şifa bulur.

Kendisinin aleyhinde olan doktorun zarar görmesine razı olamayan bir gönül... Çektiği hastalıklar, takat getirilmez musibetler yetmezmiş gibi bir sara hastasının hastalığını üzerine almak için dua eden bir gönül...

İşte bu Bediüzzaman'ın gönül dünyası...

Birkaç örnek eşliğinde, birkaç adımda olsa o dünyada seyahat etmek, ne büyük bahtiyarlık. O dünyanın her anında bir kemalât hazinesi bulmak mümkün.

Onu tanıyan, gönül dünyasına seyahat edenlere ne mutlu...

Onun nuruyla nurlanıp, âlemi şefkatle, muhabbetle, adaletle dolduranlara ne mutlu...

Ne mutlu onlara...

Sürgündeki Nur

Bir insan düşünün; insanlığın derdine derman olacak, insanlığı kurtaracak iksir var elinde...

Harabe gönülleri tamir etmeyi gayesi, kirlenmiş ruhları temizlemeyi ideali. Kalplerde iman saltanatını tesis etmeyi dâvâsı, cennetten inen bir eldi sanki.

Pusulasını şaşırması bir gemiydi yaşadığı asır, istikametini kaybetmişti insanlık, nurlu ufukları gösterdi nurlu elleriyle. Ama o ellere kelepçeler vuruldu...

Ve asrın halaskârı acılar ülkesine sürgün ediliyordu!...

Bir insan düşünün. Küfür karanlığına, cehalet zulümatına savaş açmış. Göz görü görmez bir zamanda, kara kışın ortasında tulû etmiş nurdan bahsediyor, ışığı gösteriyor...

İman meşalesini söndürmek isteyenler karşısında Onu buluyor. Aydınlik savaşçısı O

Zât, gecenin inadına sabahtan müjdeler veriyor...

Gökteki yıldızları düşürmek için atılan taşlara göğsünü siper ediyor. Güneşin önüne çekilen perdeleri, meydan yarasalara kalmasın diye imanıyla yırtıyor...

Ve O Nurdan Adam karanlıklar ülkesine sürgün ediliyordu!...

Bir insan düşünün; küfür, dalalet, cehalet, sefahet ve ahlaksızlığın hükümferma olduğu günlerde, ruhları esaretten kurtarmak vazifesiyle dem ve damarlarına kadar boyanmış, inkâr-ı uluhiyet fikr-i meş'umunun zincirlerini kırmak için bu vatan gençliğinin imdadına koşuyor, özgürlük vadisinde dolu dizgin at koşturuyordu.

Allah diyor, Peygamber diyor, iman diyor; kokuşmuş, çürümüş gayr-i ahlakî kültürün maskesini düşürüyordu. Nefsin prangasını parçalıyor, imana hücum eden yılanları, akrepleri neşrettiği nur ile imha ediyor, şeytanın askerleriyle savaşıyor, Rükû ve sücut kancasıyla gururun hortumunu kırıp, Allah'a kul olmakla insanlığı hürriyetine kavuşturuyordu. Sırf bu yüzden, zindanlara atılıyor, "Ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam" diyen bu adamın vücudu çürütülmek isteniyor ve O, mahkumiyet ülkesine sürgün ediliyordu!

İşte o insan Said Nursi, O Sürgündeki Nur.

Acıyı katık yaptı ekmeğine. Kaç defa zehirler şırınga edildi vücuduna. Gözlerinden yaş yerine kan akıttı islâm'ın derdi için. Bütün ömrü harp meydanlarında, esaret zindanlarında, memleket hapishanelerinde ve mahkemelerinde ve sürgünlerde geçti.

Mutluluktan uzakta, acıların ortasında sürgündü...

Hürriyetten uzakta, zindanlarda, tecrid-i mutlakta sürgündü...

Sıladan uzakta, gurbetin bağrında sürgündü...

O memlekette ötekine hep sürgündü...

O sürgündeki nur!..

Cemiyetin imanı kurtulması uğrunda, çekmediği cefa, görmediği eza kalmadı. Bu kadar ızdıraba rağmen, "Sürgündeki Nur" diyordu; "Bana ızdırıp veren yalnız islâmın maruz kaldığı tehlikelerdir."

Biz vuslata ulaşalım diye O, sürgünleri sıra gibi sevdi.

Biz beraata erişelim diye O, mahkemeleri sık sık ziyaret etti.

Biz ebedi saadete, cennet bostanlarına uçalım diye zindanları evi gibi saydı. O, çileyi

yudum yudum içti. O, kan kustu, türlü türlü hakaretlere maruz kaldı, hayattan bin defa ölümü tercih ettirecek bir hayat yaşadı. Biz ihyâ olalım diye.

“Sürgündeki Nur” çoktan silya kavuştu. Vuslata ulaştı.

Arkasında bıraktığı Risale-i Nur namındaki nurlu eserleriyle irşad ettikleride küfür, dalalet, cehalet, ahlaksızlık ve sefahet sürgünlerinden iman çeşmesine, ab-ı hayat içmeye koşuyor, iman asansörüyle alâyı illiyyine yüceliyor...

“Sürgündeki Nur” un cazibesine kapılanlar, “vuslat yolcusu” oluyor ve olmaya da, dünyalar durdukça devam edecekler.

Ona ebediyen müteşekkiriz...

İlim ve Bediüzzaman

Bediüzzaman gibi yüce bir kametin vasıfları incelendiğinde her cihette en âzâmî mertebede olduğu açıkça anlaşılır ve insan hayretle şu sözü söylemeye mecbur olur: **“Bütün âlemi bir şahsiyette toplamak Cenab-ı Hakk'a zor gelmez.”**

“Bediüzzaman” denilince belki de ilk akla gelen, Onun bitmek tükenmek bilmeyen ilmidir, zaten “Bediüzzaman” unvanı da ehl-i ilim tarafından, ilimde eşi benzeri olmadığından Ona verilmiştir.

Üç ay gibi kısa bir zamanda İslâm’ın 90 temel kitabını ezberleyen bir hafızaya malik olması; katıldığı bütün ilmî münazaralar da, hangi sahadan olursa olsun sorulan her suale cevab-ı sevabla mukabele edebilen, bütün ilimleri kuşatan bir ilmî kudrete sahip bulunması; İstanbul’a geldiğinde, Şekerçi Han’da ki odasının kapısına astığı,

“Mektep, medrese mensuplarından ve feylesoflardan, dinsiz ve dindarlardan her kimin bir suali varsa, hangi ilim ve fenden olursa olsun benden sorabilir. Sizden sual, benden cevap”

şeklindeki emsalsiz ve muhteşem ilânatla, ehl-i ilmi münazaraya davet etmesi; İkinci Meşrutiyet ve Hürriyetin ilânı günlerinde, Ayasofya Camii civarında bir çayhanede, Cami’ül- Ezher Reisi Şeyh Bahid Hazretlerinin, Osmanlı ve Avrupa’ya dair efkârının ne olduğu hususundaki sualine cevaben “Osmanlı Hükümeti Avrupa ile hamiledir. Avrupa gibi bir hükümet doğuracak. Avrupa da İslâmiyet’e hamiledir. O da bir İslâm devleti doğuracak!” diyerek Osmanlı ve Avrupa’nın istikbalini dahi kuşatan ilmî basiretini göstermesi; Şeyh Bahid Hazretlerinin tasdiğiyle hakkıyla “Bediüzzaman” olduğunu isbat etmesi; 1911’de Şam Ulemasının ısrarıyla, içinde yüz kadar alimin bulunduğu on bin kişiye Camii ül-Emeviye’de irâd buyurduğu, İslâm Dünyası’nın düştüğü keşmekeşten kurtulma çarelerini anlattığı, Kur’anî reçete olan Hutbe-i

Şamiye isimli eser-i muhteşemiyle, ilmî şahsiyeti İslâm âleminde de takdir ve kabul görmesi; en nihayet İslamiyet ve Kur'an'a bin seneden beri yapılan tecavüzatı durduran, dalâletin temel taşlarını zîr-ü zeber eden, dinsizliği dirilmeyecek sûrette öldüren, okuyucularını küfür ve dalâlet karanlıklarından kurtarıp, iman nuruyla fazilet ve kemalât vadilerine kamçılaman, en kör cahilleri dahi alim-i münevver yapan, müştaklarını; ahlâksızlık depremine maddi, manevi tahribatından kurtaran Risale-i Nur namındaki asrın Kur'an tefsirini yazarak, tecdit hareketi yapması; felâket ve helâket asrındaki, her dertli sinenin acısını ve ümidini,

“O nuru gönder İlâhi, asırlar oldu yeter,

Bunaldı milletın afâkı bir sabah ister.”

diye terennüm eden M. Akif'in feryadına mukabil, **“Şu istikbal içinde en yüksek gür sâda, İslam'ın sâdası olacaktır!”** diye haykırarak, Risale-i Nur'la nurlu bir sâda halinde gönüllerde taht kurması gibi yüksek hallere mazhar olan, Nur Müellifi Bediüzzaman Said Nursi'nin ilmi hakkında konuşmak güneşli bir günde ışıktan bahsetmek gibi bir şeydir. Zira O; ilim sancağını en zirvelere taşımış,

“Alimler peygamberlerin varisleridir”

hadisine, ilmî cephesiyle de tam ayine olmuştur. İşte böyle bir Zât'ın ilmine itimat etmemek, güneş varken mumlarla yolunu aydınlatmaya çalışmak gibi bir zavallılıktır.

Şimdi son sözü O'na bırakalım. Bir ilim okyanusu olan, ilim sahasının en uzmanı, asrın en alimi Bediüzzaman konuşsun. İşte haykırıyor:

“Size katiyyen ve çok emarelerle ve kat'i kanaatimle beyan ediyorum ki; gelecek yakın bir zamanda, bu vatan, bu millet ve bu memleketteki hükümet, âlem-i İslâm'a ve dünyaya karşı, gayet şiddetle Risale-i Nur gibi eserlere muhtaç olacak; mevcudiyetini, haysiyetini, şerefini, mefahir-i tarihiyesini onun ibrazıyla gösterecektir.”

"Yazarların Gözüyle Bediüzzaman'ı Tanımak" eserinden alınmıştır.